

[Økonomiministeren.]

modet til at vælge det her af partitaktiske grunde, så forhindrer man, at der i den næste halve snes år kan føres indkomspolitik i Danmark.

Statsministeren (*Anker Jørgensen*):

Jeg vil også gerne gøre et par bemærkninger til hr. Poul Hartling. Hr. Poul Hartling har her i dag og mange gange i de seneste dage sagt, at venstres plan og socialdemokratiets og regeringens plan trækker hver sin vej. Jeg vil på det bestemteste påstå og vil også kunne dokumentere, at det ikke er rigtigt. Venstres plan og regeringens plan til løsning af de økonomiske problemer trækker præcis samme vej. Det er spørgsmålet om betalingsbalancen og om at få gang i erhvervslivet og skaffe beskæftigelse. Og på en lang række områder — det må vi da erkende — er både venstre og socialdemokratiet realistisk indstillede partier. Der er nogle midler og metoder, der skal bringes i anvendelse, hvis man skal løse disse problemer, og så er der nogle metoder, der er fælles for venstre og socialdemokratiet.

Derfor må jeg sige, at vores planer trækker samme vej. Jeg tror nok, at regeringens plan når længere frem, og det har hr. Per Hækkerup været ganske meget inde på. Alligevel er der forskel på de to planer, og jeg vil tillade mig at sige, at forskellen er sådan set, hvem det er, der skal trække læsset, når der skal trækkes i den samme retning. Jeg mener, at socialdemokratiets plan, at den plan, som er et produkt af måneders forhandlinger, i høj grad sigter på det samme mål, men også tilrettelægger den økonomiske politik således, at det er alle, der skal være med til at trække læsset. Jeg har alt for stærkt et indtryk af, at det for venstre næsten primært er et spørgsmål om, at det er lønmodtagerne, der først og fremmest og næsten udelukkende skal trække læsset.

Jeg er nødt til at sige dette, for man kan jo bare se på venstres plan. Man kan dér se, hvor lidt hensyntagen der er til lønmodtagerne og deres faglige og økonomiske interesser, og det synes jeg at man skal notere sig som en forskel. Det er ikke sådan, at regeringen og socialdemokratiet og de 4 forligspartier siger, at lønmodtagerne ikke skal være med. Det skal de. Vi har også doku-

menteret, at vi tør sige, at sådan må det være.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger også til dette, om den 6 pct. ramme nu holder. Det vil være meget nemt at stille det spørgsmål nu og så måske på et senere tidspunkt påpege, at så holdt rammen måske ikke alligevel. Jeg tror, man blankt må erkende, at man kan have en målsætning og tilrettelægge en økonomisk politik efter den, og så håber man og regner med efter alle solemærker, at det vil gå klart i den retning og vil holde sig inden for de rammer, man lægger op til. Men det er jo urimeligt at forestille sig, at man sådan med en 100 pct. garanti og ud i brøker skulle kunne svare for, om den målsætning, som man lægger i august 1976, i enkeltheder og i rammen nøjagtig kan realiseres også i 1978, ja, op til 1. marts 1979. Dertil er den internationale konjunktur naturligvis for usikker. Men derfor skal man da ikke betvivle den ærlige vilje. Jeg tror også, at ganske nøgterne overvejelser og en gennemgang af vores plan vil vise, at den plan, som 4 partier nu er enedes om, er mere realistisk, meget mere realistisk, end den, venstre har opereret med. Jeg tror, man kan sige, at forskellen mellem de 4 partiers plan og den plan, som venstre har, ikke alene er dette med, hvem der skal trække læsset, det er også spørgsmålet om, hvad der er realistisk, og hvad der er skrivebordsteori. Jeg føler mig meget overbevist om, at på den ene side kan det være, at der kan skabes uro og utilfredshed på begge sider eller alle sider i erhvervslivet ved regeringens forslag. Det kan ske. Det afhænger faktisk af viljen til samarbejde i dette ting.

Men jeg er meget sikker på, at hvis det var venstres plan, der var blevet praktisk politik, eller skal vi nøjes med at sige var blevet politik nu, så ville vi have risikeret en eksplosiv udvikling ude omkring i erhvervslivet, og absolut ikke sagt i en positiv mening.

Regeringen og de tre andre partier ved siden af socialdemokratiet har forstået nødvendigheden af de ting, der skal til, og hvis jeg bare lige skal gøre en enkelt bemærkning eller nogle få bemærkninger om den ene ting, der hedder indgrebet i dyrtidsreguleringen, så er det vigtigt at notere sig, at der er tre ting, som har været forudsætningen